

SZIRONY BRIGITTA

vissza, újra

hogy szép, és ennyi csupán. önmagáért ad.
beszívja bőröm, pórusaimon át lélegzik a természet bennem,
a csorgó napmeleg,
a füstszagú alkonyat csípi pirosra bütykeimen a bőrt,
középidős az ősz, októberi, még szépbe hajló,
színes lombú fák keretezik az ablakot, ahol kinézek,
csipog egy madár, de éjszakánként, álmomban,
keményre szikkadt csontjaimra szárad a tél,
pedig hiába a sötétbe borulás, a holtponton átesve
végül – vagy csak a számlálás miatt – észrevétlen
újraindul minden, ha engedem, ha nem.

hirtelen felnőtt

Te fogtál össze mindent,
te voltál a láthatatlan szál, az erő,
ami egyben tart, és nem szaladnak százfele a részek.
És most így, ebben a széttartásban
lebegünk céltalan, mágneses meződ híján,
nincs hogyan rendeződnünk,
messze vagy, más rendszerek központjává váltál.

Hajnal, 1 óra 35.

A Hold az ablakból a fák ágain át világlík ránk a szemcsés krém-sötétből.

Miért haltál meg, anya?

de most

ha van elég erőm, vagy könnyűvé válok,
felfekszem a szélre, és úgy sodor el, mint
egy lágy áramlat, messze, hogy kívülállóvá válhassak
magamtól. akkor széppé válik a táj, egyszerre érzem
hogy ízületeimről lemállik a teher, lebegek,
szívemből oldódik a csomó, nem feszít,
puha szervek ölelkezése a torzóm.

de most nehéz.

a gyermekkor költészete

Mindig hajnalban érkeznek.

Léptük hangtalan, nem úgy járnak itt, mint mi.

Csigavonalban tekerednek idegrostjaim köré,

mint a kacs, nem szorít, nem roppant,

csak jelzi: szétkúszunk most rajtad, szívedtől szerveid felé,

szavainktól emlékezni fogsz mindenre.

Boldogan roppan a hó, és szikrázom a visszavert fénytől.

Kövek, sziklák, Nap.

Kiégett képekről visszhangzik ide

a megismételhetetlen.